

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 115/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 a 2 písm. b) a d) a ods. 4 písm. a) s poukazom na § 138 písm. a), d), f) a i) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. V tejto trestnej veci bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Tp 54/2009 z 20. marca 2009 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) so začiatkom plynutia väzby od 20. marca 2009.

V priebehu trestného konania bolo vo veci knajúcimi všeobecnými súdmi viackrát rozhodované o osobnej slobode sťažovateľa, a to aj na základe jeho žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu. O jednej z týchto žiadostí okresný súd rozhodol unesením sp. zn. 2 T 76/2013 z 12. júla 2013 tak, že ju zamietol (bod 1 výroku), a zároveň podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľovi nezapočítal do plynutia lehoty väzby podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku a § 76a Trestného poriadku dobu od 16. januára 2013 do 12. júla 2013, počas ktorej sa nemohol zúčastniť na úkonoch trestného konania (bod 2 výroku).

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ sťažnosť, na základe ktorej krajský súd uznesením č. k. 1 Tos 93/2013-6538 z 30. júla 2013 podľa § 194 ods. 1 písm. a) a 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie okresného súdu v bode 2 výroku zrušil a sám rozhodol, že podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa sťažovateľovi nezapočítava do lehoty trvania väzby podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku doba od 23. januára 2013 do 12. júla 2013.

Následne konajúce všeobecné súdy rozhodli aj o nazapočítaní doby od 12. júla 2013 do 6. augusta 2013 do plynutia lehoty väzby sťažovateľa podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku a § 76a Trestného poriadku, a to uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 76/2013 z 29. novembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 148/2013-6740 zo 16. decembra 2013.

Ďalšou žiadosťou sa sťažovateľ opäť domáhal prepustenia z väzby na slobodu, o ktorej okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 76/2013 z 5. marca 2014 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že ju zamietol.

Opravný prostriedok sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa krajský súd napadnutým uznesením č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodný.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd týmto rozhodnutím porušil ním označené práva a základné práva zaručené ústavou, listinou a dohovorom a domnieva sa, „že je obmedzený na osobnej slobode v rozpore so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky“. Tvrdí, že podľa § 77 ods. 1 Trestného poriadku bolo možné v jeho prípade nezapočítať dobu od 23. januára 2013 do 6. augusta 2013 iba v rámci lehoty plynúcej v zmysle ustanovení § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku, t. j. iba v tzv. základnej lehote trvania väzby. Je presvedčený, že „Nezapočítanie lehoty trvania väzby pre prekážku uvedenú v § 77 ods. 1 Tr. por. do lehoty väzby podľa § 76a Tr. por. zákon nedovoľuje, napriek tomu súd nerešpektoval citované

zákonné ustanovenie a urobil tak so spätnými účinkami až v čase plynutia lehoty väzby predĺženej podľa § 76a Tr. por.“.

Sťažovateľ nesúhlasí so stanoviskom krajského súdu, podľa ktorého „ak Trestný poriadok takúto možnosť (nezapočítame lehoty trvania väzby) pripúšťa pri základnej lehote väzby, je takáto možnosť analogicky prípustná aj v prípade lehoty uvedenej v § 76a Tr. por., a to z dôvodu, že v tomto ustanovení nie je uvedený výslovný zákaz alebo nemožnosť takto postupovať“, pretože podľa slov sťažovateľa „verejnej moci je dovolené konať len to, čo jej umožňuje zákon (článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky)... súd nemôže robiť to, čo mu zákon nezakazuje, ale len to, čo mu zákon dovoľuje“. Vzhľadom na uvedené „Ustanovenie § 77 ods. 1 Tr. por. dovoľuje nezapočítať dobu, počas ktorej sa obvinený nemohol zúčastniť na úkonoch trestného konania, len do plynutia lehôt podľa § 76 ods. 6 a 7 Tr. por., čo zároveň znamená zákaz/nedovolenie takéhoto postupu pri plynutí lehoty väzby podľa iného ustanovenia zákona, teda aj zákaz použitia ustanovenia § 77 ods. 1 Tr. por. pri plynutí lehoty väzby podľa § 76a Tr. por., ktorý upravuje plynutie inej lehoty väzby než ustanovenie § 76 ods. 6 a 7 Tr. por.“.

Ďalej sťažovateľ tvrdí, že „Doba, počas ktorej mal byť... vo väzbe, bola určená rozhodnutím Okresného súdu Nitra č. k. 2 T/76/2013 zo dňa 30. 1. 2013, kedy bola podľa § 76a Tr. por. predĺžená lehota väzby do dňa 20. 12. 2013. Žiadnym iným rozhodnutím o väzbe, nebola táto lehota trvania väzby predĺžená.“.

Sťažovateľ uvádza, že konajúce súdy jeho ponechávanie vo väzbe po 20. decembri 2013 opierajú o rozhodnutia podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré však podľa jeho názoru nie sú rozhodnutiami o väzbe podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku „a je vylúčené ich použitie pri plynutí väzby podľa § 76a Tr. por... Absentuje preto formálne rozhodnutie súdu o väzbe sťažovateľa“.

Sťažovateľ je presvedčený, že ústavne konformným rozhodnutím o jeho väzbe by mohlo byť výlučne len ďalšie rozhodnutie podľa § 76a Trestného poriadku, ktorým by bola predĺžená jeho väzba „do novourčeného dňa po dni 20. 12. 2013“.

Napokon sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade „nie je možné jasne a jednoznačne vyvodiť deň, dokedy väzba sťažovateľa trvá, čo spôsobuje neústavnosť ďalšieho obmedzovania osobnej slobody“.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 T 76/2013 z 5. marca 2014 za koniec lehoty väzby určil deň 4. júl 2014. Krajský súd uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia, že celková lehota trvania väzby sťažovateľa sa predĺžila o 6 mesiacov a 14 dní, a teda sa vyhol „*uvedeniu presného dňa, na ktorý pripadá koniec lehoty trvania väzby ako aj otázke, prečo je túto lehotu potrebné počítat podľa mesiacov a dní a nie podľa dní*“.

Od použitého spôsobu výpočtu pritom podľa názoru sťažovateľa závisí určenie presného dňa konca lehoty väzby, ktorý nie je rovnaký pri oboch spôsoboch jeho vypočítania.

„*Ak by sťažovateľ obdobie určované rozpätím 6 mesiacov a 14 dní počítal podľa mesiacov a dní, koniec lehoty by pripadal na deň 4. 7. 2014 (6 mesiacov je do 20. 6. 2014 + 14 dní). Ak by sťažovateľ počítal rovnaké obdobie podľa dní, vyšiel by koniec lehoty väzby na deň 3. 7. 2014 (obdobie od 23. 1. 2013 do 6. 8. 2013 je 195 dní a podľa § 63 ods. 3 Tr. por. sa do lehoty určenej podľa dní nezapočítava deň, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty).*“

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že existujú rôzne dátumy a rôzne názory na spôsob výpočtu konca lehoty väzby, a nie je isté, ktorý konkrétny deň je koncom lehoty trvania jeho väzby.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 1 Tos/37/2014-6891 zo dňa 25. 3. 2014 porušil ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 1 Tos/37/2014-6891 zo dňa 25. 3. 2014 porušil tiež ústavné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ústavné právo na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...).

Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 1 Tos/37/2014-6891 zo dňa 25. 3. 2014 sa zrušuje a sťažovateľ sa prepúšťa z väzby.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o väzbe) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Predmetom sťažnosti podanej ústavnému súdu je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 8 ods. 2 listiny, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 76/2013 z 5. marca 2014 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014

Pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovení čl. 17 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07).

Ústavný súd považuje za nevyhnutné tiež uviesť, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcej sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o osobnej slobode potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 76).

Na základe toho ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu záklaného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 8 ods. 2 listiny a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014

2.1 Sťažovateľ predovšetkým namieta, že všeobecné súdy v jeho trestnej veci po tom, ako mu bola uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 16/2011 z 30. januára 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 16/2013 z 19. februára 2013 predĺžená celková lehota trvania väzby podľa § 76a Trestného poriadku do 20. demcembra 2013, mu v rozpore so zákonom (Tresntým poriadkom) nebola do výkonu väzby podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného poraidku započítaná doba od 23. januára 2013 do 6. augusta 2013, t. j. doba plynúca v rámci predĺženej lehoty väzby podľa § 76a Trestného poriadku, na ktorú sa podľa názoru sťažovateľa podmienky upravené v § 77 ods. 1 Trestného poriadku nevzťahujú.

Ústavný súd pripomína, že o nezapočítaní doby od 23. januára 2013 do 12. júla 2013 bolo právoplatne rozhodnté uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 93/2013-6538 z 30. júla 2013 a o nezapočítaní doby od 12. júla 2013 do 6. augusta 2013 bolo právoplatne rozhodnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 76/2013 z 29. novembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 148/2013-6740 zo 16. decembra 2013. Tieto rozhodnutia však nie sú predmetom tejto aktuálnej sťažnosti podanej ústavnému súdu, ktorým je uznesenie krajského súdu č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014.

Je nesporné, že sťažovateľ v skutočnosti namieta nezákonnosť a s tým spojenú neústavnosť rozhodnutí o nezapočítaní celkovej doby od 12. januára 2013 do 6. augusta 2013 do plynutia lehoty väzby sťažovateľa, o ktorom však krajský súd nerozhodoval napadnutým rozhodnutím. Ak bol sťažovateľ presvedčený o zásahu všeobecných súdov do jeho základných práv rozhodnutiami, ktorými nebola započítaná uvedená doba

do plynutia lehoty jeho väzby, mal a mohol uplatniť ich ochranu podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy práve proti týmto rozhodnutiam.

O úmysle sťažovateľa revidovať rozhodnutia krajského súdu o nezapočítaní doby do plynutia lehoty väzby svedčí aj skutočnosť, že namieta nemožnosť použitia ustanovenia § 77 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v jeho trestnej veci (po predchádzajúcom postupe podľa § 76a Trestného poriadku). V relevantom konaní sp. zn. 1 Tos 37/2014 však krajský súd (a pred ním ani okresný súd) podľa tohto ustanovenia nerozhodoval [išlo o rozhodnutia podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku a následne § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Ústavný súd konštatuje, že podaním žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodnutím všeobecných súdov o tejto žiadosti a následným podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa nemožno domáhať preskúmania vo veci vydaných skorších rozhodnutí, ktoré však s aktuálnou vecou nesúvisia. Pokiaľ v danej veci krajský súd uznesením č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014 rozhodol o tom, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 5. marca 2014 zamietol, urobil tak na základe záverov vyplývajúcich z právoplatných rozhodnutí, ktoré neboli v zodpovedajúcom čase napadnuté pre ich neústavnosť.

Vzhľadom na uvedené je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnenou, a to z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označených základných práv a napadnutým uznesením krajského súdu.

2.2. Podstata ďalšej námietky sťažovateľa spočíva v tvrdení, že od 20. decembra 2013, t. j. odo dňa, dokedy bola uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 76/2013 z 30. januára 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 16/2013 z 19. februára 2013 sťažovateľovi podľa § 76a Trestného poriadku predĺžená celková lehota trvania väzby, neexistuje žiadne rozhodnutie všeobecného súdu, ktorým by lehota väzby sťažovateľa bola predĺžená na obdobie po 20. decembri 2013. Podľa slov sťažovateľa teda „*Absentuje... formálne rozhodnutie súdu o väzbe.*“.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Pokiaľ sťažovateľ zastáva názor, že po 20. decembri 2013 už neexistovalo rozhodnutie, na základe ktorého bol naďalej pozbavený osobnej slobody, mal a mohol ochranu tohto základného práva uplatiť sťažnosťou podľa čl. 127 od. 1 ústavy podanou ústavnému súdu, avšak za dodržania zákonom o ústavnom súde striktné upravených podmienok. Pozbavenie osoby v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je potrebné považovať za iný zásah, proti ktorému možno podať sťažnosť do dvoch mesiacov od momentu, kedy sa o ňom sťažovateľ mohol dozvedieť. Ústavný súd bez akýchkoľvek pochybností konštatuje, že sťažovateľ sa o prípadnom nezákonnom a neústavnom svojom ponechaní vo väzbe po 20. decembri 2013 mohol dozvedieť už v tento deň, preto od tohto dňa mu začala plynúť lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre prípadné namietané porušenie jeho práva na osobnú slobodu. Aktuálna sťažnosť bola napísaná 28. apríla 2014, teda podstatne neskôr (doručená ústavnému súdu 2. mája 2014).

Z tohto pohľadu je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podaná oneskorene, čo je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvodom na jej odmietnutie.

2.3. Napokon sťažovateľ namieta neurčitost' dátumu, do ktorého za opísaného stavu má trvať jeho väzba.

Ústavný súd k tejto námietke uvádza, že podobne ako predošlé ani táto nebola vo svojej podstate predmetom sťažnosťou napadnutého konania a uznesenia krajského súdu (z 25. marca 2014), pretože aj v tejto otázke druhostupňový súd vychádzal z okolností, o ktorých už predtým bolo v trestnom konaní právoplatne rozhodnuté spomenutými uzneseniami o nezapočítaní doby do plynutia lehoty väzby sťažovateľa.

Je pravdou, že okresný súd v uznesení sp. zn. 2 T 76/2013 z 5. marca 2014, ako aj krajský súd v uznesení č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014 zaujali k namietaným skutočnostiam svoj právny názor, a teda mohlo by sa zdať, že sťažnosť pre porušenie základných práv podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v tomto smere opodstatnená, je však treba zdôrazniť, že prvotne o týchto otázkach bolo rozhodnuté v tomto trestnom konaní podstatne skôr inými rozhodnutiami konajúcich súdov, ktoré naopak nie sú predmetom tejto sťažnosti, a z tohto pohľadu je táto zjavne neopodstatnenou.

Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práv (podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru) a označeným uznesením krajského súdu (č. k. 1 Tos 37/2014-6891 z 25. marca 2014), čo je dôvodom jej odmietnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, priznanie náhrady trov konania) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015